

10 - agost - 1933.

Estimat Pràxim:

Més que estimat Pràxim: Veus? tot això hi has guanyat esperant-te una mica. Havia començat a escriure t'ajustada tardada, però ha vingut el Sr. Vallver i no ho pogut passar de les dues primeres paraules. Ara, en repencho ho, done gràcia a Déu de l'interrupció que m'ha evitat, perquè puc escriure amb el cor lleuger com una fella. Estava tan avergonyida del que t'he fet aquest matí, que em sentia tota envergonçada només que de recordar ho, i volia a tota costa, donar una mica el mal efecte que t'he, que no pogut fer una afluixada de nervis com aquella.

Però veus, Déu tot ho fa bé; he passat un dia ple d'alternatives seguint el curs del temps, tan aïnat plena de mirors, com contenta i reposada. I ara, part de vespre tinc als dos costats que més puc estirar i que per gràcia han esmicolat plenament la paraula de Déu en boca del Sr. Vallver, i en la teua. I ben reconfortada amb l'una i l'altra, et puch parlar sense por de deixar-me anar instantment, de tota la meua misera sense mica de pena ni verganya.

Jo no m'he pas pogut ficar al llit aquest matí, a penes has clos la porta ja no he fet cap més esforç per aguantar allò que m'ofegava. He inundat els pens del llit

fiés que el cor ni ha dit prou, o millor dit; fiés que ni ha dit el Sr. Ribas que encara no se' ben bé per què ni com ha entrat d'home i s'ha animat de moment; però després, ja saps com és, ha començat a fer tabola, a parlar-me "del meu marit", s'ha burlat de mi; i se n'ha anat més tranquil davant me allibada. Jo també ho creia que estava més ferma; he pres el teu llibret perquè em temptava el distreu-me amb un conte, però diant: quina negra... des desgràcies del Príncep Felix han obert de nous els dies; i una nova inundació ha aigualat la sopa i la resta. Allí de que es quedés sense ells, ni ha espantat fins a posar-me la pell de gallina; quan ho parlat del seu cor, el meu ha fet un salt que també semblava que volia estripar-se. He hagut de deixar-ho.

Ja veus, et conto això i no em fa por que pensis el que vulguis de la meua expiècia. Jo no se' pas però que passa. En el fons deo tenir una por horrible però jo no ni ho se' dir. Més aviat penso que en té la culpa cada una de les coses que em fan tremir al nervis. Aquest matí, m'ha pres una tristesa tan grossa només de mirar-vo a tots, és a se' que pensava, veia un cicle que em separava de tots i tenia por de perdre-us de vista. La sensació de no ser com vosaltres, la por de no poder-vo tenir més, com no he tingut aquestes pobres moments d'ahir i avui. I la por d'haver-me de quedar sola amb mi mateixa, quan no em feu gaire bon paper les dues Mercè.

He anat a l'administració aquesta tarda i la Conxeta ni ha dit que feia por per les panes amat fè. M'ha repetit la mateixa cançó que m'ha dit per tu i sis. Tots encara, doncs, que ni ha contrariat tant per lo pla.

fat fet a una Magdalena? Ga veus quin valor tenen les me-
res llàgrimes: fins la comedita em fa plorar... Apres esti-
mat amic, a no fer-me mai cap cas.

M'ha telefonat l'Esperansa per fer-me una mica
de companyia. Jeno que per immolació heu haver espallat
el telefon. coo li he dit ni unta dotzena de paraules tot
i que estava contenta de sentir-la i del que em deia.

El Sr. Codina m'espera demà passat a les tres de la tarda.

Fot es va posant a plorar. Ho veig a tocar i m'estic
contenta i voldria dir tranquillo però les besties em fan
pueder malament. Da sigut en penjar el telefon que he
trobat el Sr. Ballber. El pobre home ha pres compasió de
mi i m'ha anat parlant aquietadament fins que el
ropar li ha trencat de les oracions però ni el discurs. Era
bo' de plorar-se-hi i jo em transportava a llavors que
era tan petita o més que el Mirris i que la meua mare
em sabia consolar els grans trankers que passaba! Ara tan-
to em sembla molt gros tot el que m'espera, i és na-
tural que els que ho veuen, pensin que m'espanta de les
xarxes que fa un llum.

Estic contenta que mi i altre m'haguen tor-
nat al camí que no deia haver deixat tan oblidat.

Grou el preu cada dia quan m'és hora, però massa
confiada en les meves forces, no li demanava que me
les fes a mi de les meves pors. Ara ho fare, ja
que no que ni vell demanar-li altra cosa. Però que
ja sap el que em comoo i per endavant m'estic ben
contenta. Wamés que em cal dir-li: Penyor, no em deixin
que m'he faci poder malament. I com que ell no ho voldria
pas que faci un paper ridícul, seria com seri' fort i valent
i més bona miupona que cap de les Penes, que tu comoo.

On han interromput totes vegades que jo no sé
continuar de tota manera, et mell amia la carta
aquesta nit perquè no t'adormis amb el mal recoral
de les meves rances. Perdona'm i no en facis cap cas.

Juaní tant com les vostres bones paraules m'ha
fosat contenta el saber que fas bonolat i menges força
força. En sapo com m'ha fet mal el cor de veure't
aïçcat i tan prim! Per l'amor de Déu, Mariu; emplaça
força mira d'expressar-te una mica, demana ho al Sr.
Ribas que et doni quelcom a aquest fi. Si jo et ve'bo
ja estic bona; però sospicó terriblement perau teu quelcom
bonari, bé ho sap, bé contenta fets les costelles i més
si en volguem, per veure't curat, i a tall de vot li
ofrecio a bé que prougi tot el que de mi melguri
bé contenta si em col amb ell, quel tal que tu et
poues bé. Si ell així ho disposava no me n'arriria
amb cap recança. Bé contenta, pel caritati, perquè jo sé
que entre les moltes coses que jo estimo i que no podré pas
deixar en aquest món, hi ets tu. Un dia el faré Indel, per
tant de les meves d'afectes que un pot tenir, em deixis
que m'hi han que un bonu els deixis perau no'n va al cel,
mentre que d'altre se'l enduen, els meus, em deixis, deman
ser d'aquests, i no m'hi n'hi pas dolats. Des d'allí jo et
faré més companyia, em passari estada i dies enters al
teu costat i... traspassejaré tot el que escriptis i emana que
no m'hi ho melguri encara!

Dirgeu, tanta gana d'escriure aquesta nit, però n'ho
faig més tu jo dormiré i no em voldria rebre. Plaja deus,
form força i perdona a aquesta vella mal pans.

Overci